

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **Ing. P.S.**, insolvenční správce dlužníka SVA Holýšov a.s. v likvidaci, se sídlem Masarykova č.o. 31, č.p. 427, 602 00 Brno proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1422/65 100 10 Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.8.2009, čj. 5132/520/09, 53538/ENV/09,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Plzeň, oddělení ochrany ovzduší (dále jen "inspekce") ze dne 12.6.2009, čj. ČIŽP/43/OOO/SR01/0909521.004/09/ZLZ, která jako věcně příslušný orgán podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. g) zákona č. 86/2002 Sb. o ochraně ovzduší ve znění pozdějších úprav (dále jen "zákon") uložila žalobci za porušení povinností uvedených v § 11 odst. 1 písm. e) zákona pokutu ve výši 30 000,- Kč dle § 40 odst. 14 zákona. Sankce byla uložena za to, že žalobce nezpracoval souhrnnou provozní evidenci velkých a středních stacionárních zdrojů znečišťování ovzduší umístěných ve své provozovně, v zákonem stanovené lhůtě.

Žalobce se v podané žalobě domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně, z následujících důvodů:

„1. povinnost, za jejíž nesplnění byla žalobci uložena pokuta, se vztahuje k období roku 2008 - jedná o nepředání evidence za kalendářní rok 2008

2. ke dni podání návrhu na zahájení insolvenčního řízení dlužník SVA Holýšov a.s.

v likvidaci nevykonával žádnou činnost

3. pohledávka je ve smyslu ustanovení § 170 zákona č. 182/2006 Sb. - insolvenční zákon - pohledávkou vyloučenou ze způsobu řešení úpadku. " Žalobce dále uvedl, že dle § 170 insolvenčního zákona týkajícího se pohledávek vyloučených ze způsobu řešení úpadku se neuspokojují žádným ze způsobů řešení úpadku pokuty, pokud právo na jejich uplatnění vzniklo až po rozhodnutí o úpadku. Inspekce u insolvenčního soudu přihlášku týkající se kalendářního roku 2008 nepodala a žalobce má za to, že věřitelé nemohou nahrazovat skutečnost, že pracovníci inspekce přihlášku nepodali včas.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí směřuje vůči dlužníku, který v době před prohlášením konkursu podnik provozoval, a k tehdejšímu provozu dlužníkovu podniku se vztahuje pokuta za neplnění povinností. Nesprávná je pak úvaha žalobce, že uložení pokuty bere na úroveň úkonu - přihlášení pohledávky. Rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci až dne 28.8.2009, teprve poté se stalo rozhodnutí vykonatelným a způsobilým k přihlášení jako pohledávka.

V rámci nařízeného jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích vyjádřených v písemných podáních.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

V první a druhé žalobní námitce žalobce zpochybňoval postup inspekce i žalovaného, když byla žalobci uložena pokuta za povinnost (nepředání evidence za kalendářní rok 2008), která se vztahuje k období roku 2008, a ke dni podání návrhu na zahájení insolvenčního řízení dlužník SVA Holýšov a.s. v likvidaci, nevykonával žádnou činnost.

Skutečnost uváděná žalobcem, že dlužník ke dni podání návrhu na zahájení insolvenčního řízení nevykonával žádnou činnost, není z hlediska předmětu žalobou napadeného rozhodnutí podstatná. Pokuta byla uložena z toho důvodu, že žalobce nepředložil souhrnnou provozní evidenci, tj. údaje potřebné ke zjištění podílu zdroje na znečišťování ovzduší, příslušnému orgánu ochrany ovzduší do termínu určeného zákonem.

Podle ust. § 11 odst. 1 písm. e) zákona je povinností provozovatelů zvláště velkých, velkých a středních stacionárních zdrojů „vést provozní evidenci o stacionárních zdrojích v rozsahu stanoveném v prováděcím právním předpisu a zpracovat souhrnnou provozní evidenci z údajů provozní evidence za kalendářní rok a předávat ji příslušným orgánům ochrany ovzduší prostřednictvím integrovaného systému plnění ohlašovacích povinností v oblasti životního prostředí podle zákona o integrovaném registru znečišťování životního prostředí a integrovaném systému plnění ohlašovacích povinností v oblasti životního prostředí a o změně některých zákonů do 31. března následujícího kalendářního roku; uchovávat provozní evidenci nejméně po dobu 5 let, a dle § 11 odst.1 písm.f) „poskytovat příslušným orgánům ochrany ovzduší údaje podle písmene e) a další jimi vyžádané údaje potřebné zejména ke zjištění podílu zdroje na znečišťování ovzduší. “

Ze správního spisu soud zjistil, že údaje potřebné ke zjištění podílu zdroje na znečišťování ovzduší příslušnému orgánu ochrany ovzduší do **31.3. 2009** předloženy nebyly, což žalobce nepopírá.

Usnesením Krajského soudu v Brně č.j. KSSR 24 INS 447/2009-A-53, ze dne **30.3.2009**, byl prohlášen konkurs na majetek dlužníka SVA Holýšov a.s. v likvidaci, se sídlem v Brně, Masarykova č.o.31, č.p. 427, IČ:25285673. Toto usnesení nabylo právní moci dne 6.5.2009. Prohlášením konkursu ke dni 30.3.2009 byl zapsán v obchodním rejstříku jako insolvenční správce Ing. P.S., jenž již vykonával od 13.2.2009 do 29.3. 2009 funkci předběžného insolvenčního správce dlužníka (úpadce).

V souvislosti s nově přijatým zákonem č. 182/2006 Sb. o úpadku a způsobech jeho řešení (dále jen „insolvenční zákon“) účinným od 1. července 2007 se v českém právním řádu objevil nový subjekt - insolvenční správce. Jeho postavení je upraveno rovněž i v novém zákoně č. 312/2006 Sb. o insolvenčních správcích účinném taktéž od 1. 7. 2007. Insolvenční správce je procesní subjekt, který se účastní insolvenčního řízení, tedy soudního řízení, jehož cílem je řešení úpadku nebo hrozícího úpadku zákonem stanoveným způsobem tak, „aby došlo k uspořádání majetkových vztahů k osobám dotčeným dlužnickovým úpadkem nebo hrozícím úpadkem a k co nejvyššímu a zásadně poměrnému uspokojení dlužnickových věřitelů“ (§ 1). Insolvenční správce disponuje právy i povinnostmi, které jsou mu uloženy jednak zákonem, jednak rozhodnutím soudu. Jeho hlavním úkolem je jednat vlastním jménem na účet dlužníka. Tímto jednáním „jsou zejména právní úkony, jimiž insolvenční správce zpeněžuje majetkovou podstatu nebo s ní jinak nakládá a jeho úkony v incidenčních sporech, jakož i v dalších sporech, kterých se účastní místo dlužníka“ (§ 40 odst. 2). Insolvenční správce se též stará o udržení provozu podniku, pokud je tento součástí majetkové podstaty dlužníka.

Předběžným správcem je osoba oprávněná vykonávat funkci insolvenčního správce, kterou soud ustanoví insolvenčním správcem ještě před rozhodnutím o úpadku dlužníka. Po vydání rozhodnutí o úpadku se stává insolvenčním správcem s plnou působností, nestanoví-li soud v tomto rozhodnutí jinak.

Podle § 111 odst. 1 insolvenčního zákona nerozhodne-li insolvenční soud jinak, je dlužník povinen zdržet se od okamžiku, kdy nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení, nakládání s majetkovou podstatou a s majetkem, který do ní může náležet, pokud by mělo jít o podstatné změny ve skladbě, využití nebo určení tohoto majetku anebo o jeho nikoli zanedbatelné zmenšení. Peněžitě závazky vzniklé před zahájením insolvenčního řízení je dlužník oprávněn plnit jen v rozsahu a za podmínek stanovených tímto zákonem. Podle odstavce 2 téhož ustanovení omezení podle odstavce 1 se netýká úkonů nutných ke splnění povinností stanovených zvláštními právními předpisy, k provozování podniku v rámci obvyklého hospodaření, k odvrácení hrozící škody, k plnění zákonné vyživovací povinnosti a ke splnění procesních sankcí.

Ke dni 31.3.2009, to znamená k poslednímu dni lhůty (§ 11 odst. 1 písm. e) zákona), v které bylo povinností dlužníka (úpadce) předložit údaje potřebné ke zjištění podílu zdroje na znečišťování ovzduší příslušnému orgánu ochrany, to byl insolvenční správce, který byl oprávněn jednat vlastním jménem za dlužníka (úpadce). Inspekce tedy oprávněně uložila rozhodnutím I. stupně pokutu insolvenčnímu správci, který měl povinnost splnit za dlužníka. Na základě kontroly provedené inspekcí dne 24.10.2008 v provozovně dlužníka bylo shledáno, že v provozovně byly umístěny velké a střední zdroje znečišťování ovzduší, a že do ovzduší byly jejich činnostmi emitovány znečišťující látky. Provozní evidence těchto

stacionárních zdrojů znečišťování ovzduší vedena byla, protokoly o autorizovaném měření emisí zdrojů z roku 2007 k dispozici nebyly, pouze u jednoho středního zdroje znečišťování ovzduší. Emisní limit fugitivních emisí dle předložené roční hmotnostní bilance rozpouštědel v lakovně byl překročen. Inspekce rovněž konstatovala, že souhrnná provozní evidence, tj. údaje potřebné ke zjištění podílu zdroje na znečišťování ovzduší, žalobcem příslušnému orgánu ochrany ovzduší do 31.3.2009 předložena nebyla, přitom inspekce zjistila, že po celý kalendářní rok 2008 ve firmě provoz probíhal, avšak souhrnnou provozní evidenci dlužník (úpadce) nevypracoval, i když průběžnou provozní evidenci měl k dispozici. Tvzení žalobce uvedené v odvolání i v žalobě, že ke dni podání návrhu insolvenčního řízení 2.2.2009 nevykonával dlužník (úpadce) žádnou činnost, není pro porušení povinnosti dle § 11 odst. 1 písm. e) zákona relevantní, podstatnou skutečností bylo zjištění inspekce, že ve firmě dlužníka v roce 2008 provoz probíhal a jelikož je dlužník provozovatelem velkého a středního stacionárního zdroje znečišťování ovzduší, byl povinen do 31.3.2009 předložit orgánu ochrany ovzduší zákonem požadovanou evidenci.

V správním řízení bylo prokázáno, že v případě insolvenčního správce došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu uvedeného v § 40 odst. 14 zákona porušením povinnosti stanovené v § 11 odst. 1 písm. e) zákona. Tuto skutečnost žalobce v řízení nezpochybňoval ale v rámci odvolání poukazoval na skutečnost, že inspekce nepřihlásila svou pohledávku dle ustanovení § 170 insolvenčního zákona, což je obsahem také třetí žalobní námitky.

Rozhodnutí žalovaného, které je předmětem přezkumu v řízení o této žalobě, je rozhodnutím konstitutivním (nikoliv deklaratorním), to znamená, že jeho účinky nastávají až dnem právní mocí rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 28.8.2009. Až po tomto datu mohla být přihlášena pohledávka do insolvenčního řízení. Skutečnost, zda-li byla pohledávka z titulu žalobou napadeného rozhodnutí přihlášena, však není předmětem tohoto řízení. Předmětem řízení o žalobě dle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního je přezkum zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, nikoliv výkon tohoto rozhodnutí. Proto odkaz žalobce na § 170 insolvenčního zákona řešící uspokojování pohledávek je nepřipadný, neboť skutečnost, zda-li pohledávka vzniklá z titulu žalobou napadeného rozhodnutí bude vyloučena ze způsobu řešení úpadku dle § 170 insolvenčního zákona či nikoli, je předmětem řízení insolvenčního vedeného u příslušného insolvenčního soudu.

Vzhledem k výše uvedenému se soud nemohl ztotožnit s námitkami uplatněnými v žalobě a nemohl než konstatovat, že žalovaný vydal rozhodnutí v souladu se zákonem, a protože soud neshledal ani takové vady řízení, které by mohly mít z procesního hlediska vliv na nezákonnost napadeného rozhodnutí, žalobu podle ust. § 78 odst. 7 zák.č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, jenž v řízení nebyl úspěšný, nemá na náhradu nákladů řízení právo. To by náleželo úspěšnému žalovanému, soud však z obsahu spisu nezjistil, že by mu náklady řízení nad rámec běžných výdajů vznikly, ostatně žalovaný žádné své náklady ani neuplatňoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. října 2012

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu